

Wiesz — wydawało się —
dziewięć Anna Dymna naj-
pierw w „Dzwonach” Gienadija
Mamiina, a potem w „Platono-
wie” Czechowa zagrała kobiety
psychicznie dojrzałe...

— Do tej pory nikt nie chciał
we mnie zobaczyć psychicznej
dojrzałości. Liczyło się to, że
wyglądam młodo i dziewczęco i
umiem zachowywać się jak
młode i naiwne panienki. Teraz
są aktorki młodsze, albo mło-
dziej wyglądające, a ja — w
konsekwencji — dostaję coraz
ciekawsze role, na przykład w
filmie Andrzeja Domalik „Scho-
dami w górę, schodami w dół”
gram starszą się baronową.

— Jedną z cech kobiet do-
rzałych jest swoiste wyrachowa-
nie, przynajmniej tak się to gra.
Czy widzi Pan związek między
sebabą, a tymi, granymi przez sie-
bie postaciami?

— Dorosiliśmy wszyscy. U-
rodziłam dziecko, co bardzo
zmieniło mój stosunek do życia.
Ale mimo to, wyrachowanie bę-
dę mogła tylko grać O moją
kondycję psychiczną proszę więc
być spokojnym.

— Ma Pan wziąć udział w
telewizyjnym 4-odcinkowym se-
riale „Mistrz i Małgorzata” Bu-
hakowa w reż. Macieja Wojtys-
ki, gdzie lata Pan na miotle
prawie nago...

— ...podejmując aluzję: osobi-
ście nie mam nic przeciwko sce-
nom erotycznym w filmach, ale
nie chcę na nich niczego opie-
kać. Nigdy nie sprzeciwiałam się
„rozbiernikom” na planie pod
warunkiem że czemuś one słu-
żyły. Mówiąc szczerze: ja nawet

Sceny „nagie” są niezwykle trudne

lubie grać sceny „nagie”, bo są
one, jeśli mają być dobrze za-
grane, niezwykle trudne aktor-
sko.

— Czy chciałaby Pan zagrać
w takim filmie jak pokazywana
w TV seria „Literatura i Eros”?

— Jeśli główną rolę, to oczy-
wiście tak. Dlatego, że to dow-
cipnie i finezyjne.

— Nie wiem, czy w takiej roli
miałaby Pani okazję do dokona-
nia głębokiej analizy postaci i
do takiej gimnastyki umysłu jak-
iej zapewne wymagała rola ge-
nerałowej w „Platonowie”.

— Moje przygotowania do roli,
to sprawa intymna. Mogę powie-
dzieć, że do roli generałowej
przygotowywałam się następują-
co: 5 razy przeczytałam sztukę,
uczestniczyłam w tzw. próbach
stolikowych (czytanych), potem
w próbach sytuacyjnych. Nastę-
pnie była premiera, a teraz gram.

— A gdzie romantyka zawo-
du? Dojdzie do tego, że aktorzy
będą grać w reklamówkach.

— A dlaczego nie? Udział ak-
tora w dobrej reklamówce przy-
noszą mu mniej — mówiąc dell-
katnie — skrepowania, niż u-
dział w uroczystości, podczas
której pięć razy deklamuje wier-

szyki. Jeśli powstanie angażują-
ca do pracy w reklamówkach
aktorów agencja, zgodzę się do
takiej produkcji pierwsza.

— Oczywiście za przyzwoitym
wynagrodzeniem?

— Przecież nie za darmo!
Gramy m. in. i dlatego, żeby z
czegoś żyć.

— To aktorzy są aż tak bar-
dzo biedni?

— Nie. Ale aktorzy, którzy
grają tylko w teatrze nie nale-
żą do grupy najbardziej zamoż-
nych w naszym społeczeństwie.
Dlatego wielu kolegów, rezygnu-
jąc z pracy w teatrze rzuca się
na chałturę...

— I twierdzi równocześnie, że
liczy się tylko teatr?

— Bo to jest prawda, liczy się
wszystko, film, teatr, telewizja,
ale bez teatru nie ma aktora.
Dlatego aktorzy trzymają się
teatrów, choć nie przynoszą one
pieniędzy. Podniecający kontakt
z widzem daje tylko teatr i na
tym — moim zdaniem — polega
magia teatru dla aktorów.

— Stąd coraz więcej teatrów?
Pan też gra na scenie „Na
Pieterku”... poznańskiej estrady.

— Tak, ale w „Mężu i żonie”
Molièra w reż. Gustawa Ho-

Fot. Jadwiga Rubiś

loubika i bok Anny Seniuk, An-
drzeja Kopiczyńskiego i Marka
Kondrata. Ten spektakl, proszę
pana trudno nazwać chałturą.
Dla mnie jest to bardzo cenne
przeżycie artystyczne i tak właś-

nie to przedstawienie jest przy-
jmowane.

Rozmawiał:

ZBIGNIEW
KRZYSZTYNIAK